N:r 1. Årg. 16. 1 Januari 1911. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Nyårstankar. — Ett godt nytt år. — För det nya året. — Min första beröring med Kina-Inlandmissionen. — Hemarbetet. — Tillkännagifvande. — Julklädornas ankomst. — Från missionsfältet. — Brefafdelningen. — För våra små missionsvänner. — Betala Herren dina löften! — Anmälan.

Nyårstankar.

2 Kor. 5: 17, 18.

Allting nytt, förgånget är det gamla
Syndalifvet, ren för Gud jag står.
Ej i mörker mer min själ skall famla,
Heladt är hvart svidand' hjärtesår.

Allting nytt, jag ser i Gud en Fader,
Som i kärlek gaf sin ende Son,
O, min själ, visst må du vara glader,
Då om dig han visat sig så mån!

Allting nytt, ej mer med Kain jag spörjer:
"Skall min broders vårdare jag bli?"
För hans felsteg nu mitt hjärta sörjer,
Och min bön är, att ock han blir fri.

Allting nytt, jag lefva vill för andra,
Likt min Frälsare, som dog för mig.
Hjälpa, rädda dem, som vilse vandra,
Leda dem på lifvets smala stig.

Allting nytt, min fordom stumma tunga
Höja vill sin lofsångs glada ljud,
Dagen lång min Frälsare besjunga
Och förtälja om hans kärleksbud.

Allting nytt, så ock mitt hjärtas fröjder
En annan form, en högre riktning fått.
Mitt synglas vändts mot Sions ljusa höjder,
Bland hvilkens helgonskara jag fått lott.

Allting nytt, så ock den sorg, jag känner,
Ej världens sorg, som åstadkommer död,
Nej, för mitt onda hjärta tåren bränner,
Dess hårdhet nu mig vållar mången nöd.

Allting nytt, af Gud det allt är vordet,
Försoningen i Kristus är den makt,
Som genom Anden och det helga ordet
Den gamla människan sig underlagt.

Allting nytt, mig själf jag nu förnyar
För tid, som återstår att tjäna dig,
Min Herre, tills du själf i himlens skyar
Skall hämta mig att evigt bo hos dig.

August Berg.

Ett godt nytt år

vilja vi tillönska våra vänner och läsare. Det *nya* innebär, att det gamla är försvunnet, att allt har blifvit nytt. Genom hans makt, som sitter på tronen och säger: »Se, jag gör allting nytt» (Upp. 21: 5), i hans namn och stödda af hans krafts arm få vi börja detta nya år med hopp och förtröstan. Vi få räkna dess dagar som nya nådestillfällen, då Gud talar till våra egna hjärtan för att skickliggöra oss att gå ut i kampen för hans rikssak på jorden. Må vi få följa honom, ryttaren på den hvita hästen, som drager ut segrande och för att segra! »Dragen ut, dragen ut genom portarne, bereden väg för folket, banen, banen en farväg, rensen den från stenar, resen upp ett banér för folken!» Es. 62: 10.

E. F.

För det nya året.

Min Gud skall efter sin rikedom fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus. Fil. 4: 19.

Vid början af ett nytt år behöfva de flesta af oss ett ord till uppmuntran, ty inför det kommande okända fylles hjärtat lätt af bäfvan. Vi behöfva det för vårt enskilda lif, och vi behöfva det såsom ett missionerande folk.

I de ofvan anförda orden kommer vår Gud oss till mötes med ett af sina »dyra och stora löften», ett ord, så vidtomfattande, att det räcker till för *alla* tänkbara behof, lekamliga såväl som andliga. Åt sitt gamla förbundsfolk gaf Herren ifråga om Kanaans land det löftet: »Hvarje ställe, eder fotsula beträder, skall blifva edert» (5 Mos. 11: 24). Så må vi i tron liksom sätta vår fot på löftet i Fil. 4: 19, och dess innehåll skall blifva vårt.

Vi kunna verkligen med frimodighet gå det okända till mötes, ty den Gud, som vi få kalla »vår», har i sitt ord icke mindre än 365 gånger tillropat oss: »Frukta icke! Rädens icke! Varen icke förfärade!» Således ett »frukta icke!» för hvar och en af årets 365 dagar!

Hvarje dags behof är af honom kändt och kändt på förhand. Hur hafva vi icke under de gångna åren i fråga om medel för Herrens sak åter och åter fått erfara, att vår Fader, långt innan vi själfva vetat af de behof, som skulle uppstå, *beredt* hjälpen! Och hur har icke den ene och den andre ibland oss i sitt enskilda lif fått göra liknande erfarenheter! I sanning vi borde dagligen stafva på det ordet: »*Min Gud skall efter sin rikedom fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus.*»

Liksom det finns vissa lekamliga behof, gemensamma för alla människor, såsom hunger och törst, behof af hvila och sömn, så finns det vissa andliga behof, som äro gemensamma för alla Guds barn: behof af förlåtelse, rening, frid, glädje, kraft, tröst, tålamod o. s. v. Men sedan gestalta sig behofven olika för den ene och den andre, beroende dels på olika yttre omständigheter, dels på den olika andliga utvecklingen. Gud är dock mäktig och villig att taga sig af det lilla barnet i Kristus likaväl som ynglingen eller den i Kristus mognade. Han förstår hvars och ens ståndpunkt, hvars och ens behof.

En sak må vi likväl lägga märke till, nämligen att det är endast de af Herren själf nedlagda eller väckta behofven, som han lofvat tillgodose. Det är mycket, vi kunna kalla »behof» både i det lekamliga och i det andliga, men som Herren icke ger detta namn. Ja, vi kunna göra oss själfva många onödiga behof, som till grund hafva endast fåfänga, ärelystnad och själfviskhet. Sådana behof har Herren aldrig lofvat att fylla. Utan tvifvel ligger i detta mången gång orsaken, hvarför det blir så föga frukt af vårt arbete. Vi begära i hemlighet frukt för oss själfva, icke för Herrens räkning. Herren ser, att vi skulle taga äran åt oss, om frukt vunnes, och så får frukten utebli. Där det åter i våra hjärtan blir ett verkligt *behof* efter själars frälsning till Jesu förhärligande, där *fyller* Herren det behofvet.

Om alla de af Herren väckta behofven, de må röra hans rikssak på jorden, hans ära och själars frälsning eller vår lekamliga utkomst, barnens fostran, våra tjänare, vårt arbete, eller hvad det vara må, stort eller smått, gäller det, att Gud fyller dem *efter sin rikedom i härlighet i Kristus Jesus.* Hans förråd äro outtömliga. Millioner af Guds heliga af alla folk och stammar hafva under de gångna århundradena hämtat af dessa förråd, men de ha därför icke minskats. Endast *i Kristus* är det dock, som behofven fyllas. »Allt med honom», säger aposteln Paulus. Liksom grenen är delaktig af stammens lif och kraft och genom den får sin näring, genom den bäres upp, så få vi, om vi äro »funna i Kristus», del i honom och allt, hvad han äger.

Du försagda, bäfvande Guds barn, lyft upp ditt hufvud och fatta mod! Du har tillgång till all Kristi fullhet. Omfatta därför i tron både för din egen del och för Guds rikssak i världen löftet:

»*Min Gud skall efter sin rikedom fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus.*»

»*Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet.*»

Min första beröring med Kina-Inlandmissionen.

Det var på hösten 1882, då jag vistades i London. En lördagsafton var jag ute på vandring i närheten af Mildmay Park för att se mig om. Helt oförmodadt mötte jag en troende broder från Göteborg. Vi blefvo båda mycket förvånade att träffa hvarandra i London. Sedan vi språkat en stund, frågade min vän, hvart jag ämnade mig. Mitt svar blef, att jag ej hade något särskildt mål. Han berättade då, att han var på väg till China Inland Mission's bönemöte och frågade mig, om jag ej ville göra honom sällskap. »Du känner väl denna mission?» tillade han. Jag måste tillstå, att den var mig alldeles obekant. Han berättade då, huru Gud rikligen

välsignat denna missions arbete i Kina, meddelade något om dess metoder och arbetssätt, att den var en »trosmission» och således ej vädjade till människor för erhållande af medel utan direkt till Gud. Hvad jag hörde, väckte mitt intresse, och vi följdes åt till bönemötet vid Pyrland Road. Då vi kommo dit, voro omkring 25 personer samlade. Tiden var inne att börja, och en gråhårsman med patriarkaliskt utseende, M. B. Broomhall, besteg den lilla talarestolen, läste och utlade ett stycke ur Guds ord, gjorde sedan utdrag ur bref från missionsfältet, utpekade på en karta missionsstationerna, uppräknade namnen på de missionärer, som bodde på hvarje station och nedbad Guds välsignelse öfver dem och deras arbete. Därefter föllo alla på knä, och inför Herrens ansikte utgöt den ene efter den andre sitt hjärta i brinnande, ödmjuk bön. I knäböjande ställning sjöngs äfven sången: *Tag mitt lif, o Gud, och mig helga helt — jag ber — åt dig.* Sedan sången tystnat, dröjde de församlade ännu en stund på sina knän. Det var ett underbart bönemöte. Något liknande hade jag aldrig varit med om. Herrens klädafäll uppfyllde rummet, och serafens: »*Helig, helig, helig är Herren Sebaot*» trängde till hvarje fiber i min själ. Jag kände i denna stund en outsäglig trängtan efter att med kropp, själ och ande helt kunna öfverlåta mig åt Gud, efter att lefva det innerligaste troslif med honom, efter dugliggörelse till helig tjänst, efter den kraft, som är mäktig i de svaga — ja, efter hela rikedomen af Guds frälsning i Kristus Jesus.

Efter bönemötet var det gemensam tedrickning, hvarunder en angenäm och ledig stämning rådde. Det syntes mig, att allt i denna krets bar prägeln: »Helighet Herranom.»

För mig personligen blef detta möte en djup maning att efter återkomsten till hemlandet söka göra denna mission känd för de svenska missionsvännerna och väcka deras intresse för densamma. En tid efteråt sammanträffade jag med Rev. J. Hudson Taylor, och samtalen med honom fördjupade de intryck, jag erhållit vid nämnda bönemöte.

Återkommen till Sverige fick jag rika tillfällen att skrifva och tala om Kina-Inlandmissionen (C. I. M.). I början af 1884 blef jag nämligen kallad till medarbetare i en kristlig, politisk tidning, kallad Morgonstjärnan, som utgafs i Örebro, och man uppdrog åt mig att sköta missionsafdelningen.

På hösten 1884 hölls en helgelsekonferens i Örebro, som omfattades med mycket intresse och besöktes af vänner från när och fjärran. Såsom en af inbjudarna till konferensen blef jag anmodad att hålla ett missionsföredrag, och härvid berättade jag om Guds verk i Kina genom Kina-Inlandmissionen. Det var ej så få, som Herren då kallade att bedja och arbeta för denna mission. Att intresset var stort, visade äfven den insamling, som gjordes efter föredragets slut. Den uppgick till 241 kronor. Dagen därefter afsändes dessa medel till Hudson Taylor, och någon tid därefter mottog jag från honom kvitto samt följande bref af den 9 oktober 1884:

Käre herr Holmgren!

... Jag erinrar mig mycket väl mitt sammanträffande med eder, då ni var i England, och det är en särdeles stor glädje för mig att få emottaga ett så kraftigt bevis för att edert intresse för Guds rikes framgång i Kina icke svalnat utan fastmer blifvit ännu större. Vi vilja med glädje sända eder vår tidning: China's Millions» för 1883 och 1884 tills dato, och äro vi mycket tacksamma för edra bemödanden att uppmuntra de troende i Sverige att bedja och intressera sig för missionen i Kina....

Vi stå äfven i brefväxling med vänner i Sverige, som äro intresserade för evangelii utbredning i Kina. Det skulle vara förhastadt af mig att yttra något om huruvida vägen kan öppnas för dessa vänner att gå ut eller ej; men därom är jag viss, att Herren har många bland edert kära folk, som han vill sända ut till Kina för att därstädes taga del i det välsignade arbetet att vinna hedningar för Jesus Kristus.

Vi önska, att ni måtte observera, att i februarinumret af China's Millions för år 1883 infördes ett upprop till troende vänner att bedja Gud om 70 nya missionärer för Kina. Jag är viss om att det skall glädja eder att höra, det denna bön är besvarad och besvarad enligt Guds måttstock och sedvänja — att göra långt utöfver hvad vi kunna begära eller tänka.

Med innerlig tacksamhet för den vänliga hjälpen från Sverige och önskande, att så långt möjligt är alla, som bidragit till den summa, ni öfversändt till oss, måtte få mottaga våra varma tacksägelser,

Eder i Kristus förbundne
J. Hudson Taylor.

År 1885 flyttade jag till Stockholm och utgaf därifrån missionstidningen *Evangelium i alla land.* I dess första nummer införde jag en kortfattad uppsats om Kina-Inlandmissionens uppkomst och utveckling. Sedan följde under årets lopp artikel efter artikel om denna mission. På detta sätt spreds bland missionsvännerna i vårt land någon kunskap om hvad Gud verkade i Kina genom C. I. M., och så förbereddes i någon mån det verk, som Herren sedan ville föra fram.

På sommaren nämnda år mottog jag ett bref från broder *E. Folke* i Uppsala, hvilket gladde mig obeskrifligt. Han berättade nämligen, att Herren kallat honom att gå ut till Kina som missionär. Efter någon tid följde ett personligt sammanträffande, då vi vidare talade om saken. Och härmed slutar jag denna artikel, ty det är nu hans tur att träda fram och för missionens vänner berätta om Herrens kallelse och ledning med honom.

Josef Holmgren.

Hemarbetet.

Under den ständiga förbindelsen med missionsvännerna i hemlandet och missionärerna på fältet få vi, som af Herren ställts vid trossen, ofta anledning att tänka på Kalebs gåfva till sin dotter: »Källor ofvan och källor nedan», Jos. 15: 19. Det är vederkvickande och uppmuntrande att sitta ned vid de friska källsprång från helgedomen, som möta oss i bref, vid personliga besök o. s. v., och gärna dela vi med oss åt våra vänner.

En af veteranerna i den stridande skaran här hemma skrifver:

»Vi ha redan här i pröfningens land mycket gemensamt, men i härlighetens land blir allt gemensamt. O, hvilken glädje det skall bli, då vi möta släkt och vänner

på den ljufliga stranden! Då ligga denna tidens oro, nöd och strid för alltid bakom oss. Om vi här på jorden ha gråtit med hvarandra, så skola vi där för alltid få fröjdas med hvarandra. — — — Jag mottog tidningen på mina knän. Må den medverka till en förökad kärlek till Gud och min nästa samt till mer intresse och nit för Herrens rikssak på jorden! Det är en stor och härlig uppgift att få vara med bland dem, som strida under Jesu fana. Där är den gudomliga kraften verksam. Och vi få sjunga om seger, vi få gå från kraft till kraft. Vi skola, beklädda med kraft från höjden, eröfra världen tum för tum, till dess vi öfverallt på slagfältet stå som segervinnare med Jesus. Det som är lofvadt (att bedja för missionen), vill jag med Andens bistånd hålla. Anser dock, att det bör vara något mer för att få verket att gå med full kraft i Sinims ödemarker, och därför närsluter jag denna summa såsom ett offer i kärlek för Herrens verk i detta stora land. 'Bären fram skänker och kommen inför hans ansikte'. 'Gud vare tack för hans outsägliga gåfva!' Med Herren få vi allt. Väl må vi jubla och fröjdas i hoppet.»

En syster skrifver:

»Enär Kinamissionstidningen Sinims Land är föga känd och läst i denna trakt, ber jag att för 1911 få 5 ex. af tidningen och lika många bössor att som en liten julgåfva dela ut bland mina vänner här. Äfven önskar jag 3—4 ex. af Hans Stjärna i Östern. Må Herren särskildt välsigna hvarje ex., att det må bli medel till ett nytt behof af förbön och frambärande af kärleksgåfvor! Jag hade just för dessa pengar tänkt köpa mig en sak till julen men fick ej någon ro för »Sinims Land». Nu är det en riktig glädje att afstå från egen önskan.»

En broder skrifver:

»Vi hade vår första Kina-afton den — och voro då c:a 40 ungdomar samlade till föredrag, sång och bön för missionen bland Kinas ungdom. Det blef en dyrbar stund, och mer än ett hjärta blef värmdt för arbetet därute. Sist delade vi ut sparbössorna, i hvilka vi hvarje söndag skola offra litet för att sedan tömma dem i början af nästa år vid någon ny missionsafton.»

Dessa vänner föregå med godt exempel. Mången skulle helt visst på samma sätt kunna verka för missionen på sin ort. Det är att följa apostelns anvisning i 1 Kor. 16: 2.

En syster skrifver:

»När vi hade vår försäljning här, var jag litet orolig, men så fick jag dessa ord: 'Såsom leret är i krukomakarens hand, så ären ock I i min hand, I af Israel.' Jag tror, att här är mer än en af de unga, som är villig att vara ler i Mästarens hand — — kunde jag vara en Andreas, som finner en Simon, vore jag så tacksam — —.»

E. F.

Missionsstund

hålles i Betesdakyrkan Trettondagen kl. 6 e. m., hvarvid utbyte sker af missionssparbössor. Korta anföranden af ingeniör K. G. Magnusson och predikanten Fr. Pettersson samt meddelanden från missionsfältet af hemmavarande systrar.

Jullådornas ankomst.

Det var den 4 november och särskildt högtidligt på missionsstationen i Yuncheng, emedan det var fru Augusta Bergs födelsedag. Förmiddagskaffet hade just druckits hos syskonen Bloms, och fru Sekine Sandberg och frk. Fr. Hallin voro på väg tillbaka till sina hem. Den förra säger därvid till den senare: »Tänk, om jullådorna komme i dag på högtidsdagen! Förra året kommo de på *din* födelsedag». Som de öppnade stora porten och kommo ut på gatan, hördes en klar bjällerklang. Och så vek en karavan mulåsnor om hörnet in på gatan till

Jullådorna.

missionsstationen, medförande de kära jullådorna! Snart voro alla tio mulåsnorna med sina pådrifvare inne på missionär Bloms gård och dessutom ett par beväpnade soldater till häst, som eskorterat karavanen på grund af att röfvare sista tiden gjort vägarna osäkra. Glädjen blef allmän, kanske allra störst för lille Gösta och lilla Ingeborg Sandberg. De voro så förtjusta, att de hoppade och klappade i händerna. Och ännu roligare blef det, när efter middagen locken skrufvades af de hemlighetsfulla lådorna, som färdats så lång väg men icke dess mindre medförde som en frisk fläkt från hemlandet.

Från Missionsfältet.

Broder *Stålhammar* berättar, att några af de infödda kristna från hans station begifvit sig till Shanchow-distriktet (den nordvästliga prefekturen i Honan) för att där utföra tältverksamhet. Detta distrikt har nu i 12 års tid bidat och väntat på missionärer. Det är glädjande att se, att de infödda kristna börja känna ansvar för andras själar och drifvas att tjäna dem. En af skollärarne ville så gärna vara med, att han skaffade sig vikarie, och så reste han dit efter de andra.

* * *

Från *Yuncheng* skrifver missionär *C. Blom* i slutet af oktober:

»Hälfva arbetstiden går åt till sjukbehandling. Vi ha mottagit eller aflagt 212 besök denna månad, och efter all sannolikhet blir det minst ett tjugutal till. Bland patienterna ha vi en gammal man vid namn Wang med en öfverkörd krossad arm och bandled. Han lider mycket men är tålig och gladlynt. Bara han blir bra, skall han visst »knäböja för den Vördade!» En stackars vargbiten gosse är också under behandling och tyckes lofva godt trots sina 21 sår. Hans far är lärare och en intelligent man. Herren skall väl ge frukt äfven af detta, som är gjordt för hans skull och i hans namn.

Vi ha nu en troende tjänarinna, som brukar tala med kvinnorna, medan de vänta, liksom vår portvakt och uppköpare m. m., Liu, gör med männen, när ej annat arbete hindrar honom. Hon är snäll och trogen i sitt vittnesbörd, fru Ch'iao, och vi äro glada åt hennes hjälp, men hon behöfver betydligt mer undervisning, om hon skall kunna ge skäl för sin tro. Som alla andra kvinnor af hennes klass har hon ej fått lära sig läsa utan först, sedan hon kom under evangelii inflytande, lärt sig några skriftecken. Denna skatt håller hon på att öka hvarje dag i mån af tid, och min hustru hjälper henne en timme eller så hvarje kväll dels med att tala om ljudet och betydelsen af nya skriftecken och dels med att förklara innehållet i det lästa. Hon håller nu på med att för första gången läsa Mattei evangelium, och det är underbart att se, hnru denna berättelse kastar ljus öfver hvad hon hört förut och förklarar förut dunkla saker. Än så länge har hon ej hunnit igenom bergspredikan *första gången;* det är, säger hon, som om hon hörde Herren Jesus själf tala, och orden synas sjunka in i hennes hjärta.»

* * *

Från *Chengto* i Honan skrifver fröken *Emma Andersson* till en nära anhörig:

»Vi ha så många här, som vilja lära, och jag arbetar hela dagarna med att undervisa dem. Från morgon till sent på kvällen är jag omgifven, af en stor skara folk. Gud vare tack för alla, som komma och höra! Jag skrifver detta ute på en gård, omgifven, förutom af kvinnor och barn, af hundar och grisar, åsnor och höns. Det är en mycket, mycket smutsig gård, som du nog kan förstå af dess invånare. Men Gud vare tack, människorna, som bo här, vilja frukta Gud och höra om honom! Jag äter mat så svart och otreflig, att du aldrig skulle drömma om att försöka få ner den. Men med Guds nåd kan man äfven under dessa förhållanden vara mycket lycklig. Jag är så tacksam öfver att få vara bland mitt kära Honan-folk igen. Herren vare pris för all hans nåd!»

* * *

Fröken *Maria Nylin* skrifver från *Puchow* till en väninna:

»Vid stormötet hade vi här glädjen att bland andra få döpa en skolflicka, som fick frid under väckelsen i fjol vår, samt en son till evangelisten Sieh, en älsklig gosse. Vi sakna vår kära diakon Sieh så mycket. Bed med oss, att Herren uppväcker nya medarbetare i stället för dem, han hemkallat! Underligt, att det alltid skall finnas så få arbetare i skörden! Nu behöfva vi särskildt systrar för en högre flickskola. Från sista ledarekonferensen sändes också ett upprop om sådana. Träffar du ej några af våra kära lärarinnor, som vilja komma ut till vår hjälp? Hälsa medlemmarna i L. M. F. så varmt från mig, att jag hoppas Gud skall kalla någon eller några ur deras led. Säg dem, att Herren behöfver dem härute.»

Senare skrifver hon:

»Vårt stormöte på hösten var mycket godt, och vi hade den stora glädjen att få döpa 12 personer, bland dem 3 skolgossar och 2 skolflickor, som fingo frid med Gud under väckelsen förra våren. I våras döptes inalles 8. Det blir alltså *tjugu* under året. Nog är det stort.»

* * *

Fröken *Anna Eriksson*, som under fröken Ida Anderssons bortovaro vistades i *Hoyang* för att hjälpa till med flickskolan, skrifver därifrån till en syster i hemlandet:

»Du vet af erfarenhet, att din älskande Fader ej liknar en rörstaf, som brister, om bördan blir för tung. I stället vill han säga: 'Hvila tungt på min allsmäktiga arm! Jag skall icke svika i trofasthet. Underligen leder Herren dem, han har kär. Han ledsagar med sin nåd, sin alltillräckliga nåd, det folk, som han har förlossat. Behöfva vi väl mer?»

Brefafdelningen

Sinan den 3 nov. 1910.

Kära missionsvänner! Frid!

Nu, då de flesta både skördat och sått, är det en lämplig tid för evangeliseringsarbete i byarna. Evangelisten Ch'en med en extra medhjälpare bereder sig också på att vara ute en månads tid. Bibelkvinnan går ut ensam för en kortare tid. Hon har troende hem att taga in uti. Som Maria Hultkrantz alltfort är borta, måste jag tillsvidare stanna hemma, kan blott gå ut för några dar. Skolan skötes nästan uteslutande af »Boken». Vi ha endast tjugu elever denna termin. Tre äro förhindrade att komma till följd af sjuklighet i hemmet.

Det s. k. stormötet hölls i lördags och söndags. Bröderna R. Andersson och G. A. Stålhammar samt ett par kinesiska bröder från Mienchi hade vi glädjen ha ibland oss.

De tre, som döptes, voro vår kock, vår tjänarinna och en ung man från en by 30 li härifrån.

Vi hafva nyligen haft besök af fyra kvinnliga missionärer. Den ena af dem berättade, huru svår »Jeisfloden nu är att fara öfver. Häromdagen hade ingen vågat sig öfver på tre dagar. En stor skara människor låg väntande på stranden. Ibland dessa var en gammal man, som var så ifrig att komma öfver, att, då båtfolket kom med färjan, han var den förste, som skyndade sig ombord. Han hade också en mulåsna med sig. Så många som möjligt ville förstås söka komma med. Det

blef allt trängre på båten. Den uämnde gamle mannens åsna hade svårt att finna rum nog, och så hoppade hon af, just som båten var redo att lägga ut från land. Djupt missräknad hade den gamle mannen endast *ett* val. Han kunde ju icke lämna åsnau utan måste stiga af. Bland de andra väntande stod han sedan på stranden och såg efter båten. När den i det närmaste var öfver och sökte lägga till, fick den intet fäste utan drogs ut i strömfåran igen, och efter några ögonblick hade 190 personer funnit sin graf i djupet. Då den gamle manneu såg detta, föll han ned och tillbad sin uuulåsna, som han trodde hade räddat hans lif. Vid sådana tillfällen påminnes missionären om att han är i ett *hednaland*.

I går afton var den vanliga afgudafesten, som alltid hålles den 1:sta i tionde kin. mån. Då bränna fattiga och rika en mängd papper, äfven kläder till förfädernas andar. Afguden, som bäres ut ur stadsgudens tempel, har i sin hand en skål. I denna ligger en konstgjord pappersremsa. Då den drages ut, säges guden släppa lös de dödas andar, hvilka redan samma afton besöka sina hem. Så få de vara fria till festen i tredje månaden, då det säges, att stadsguden återkallar andarne. Det var en mycket stor tillströmning af folk förliden afton. Man har svårt att fatta, det många, som åtskilliga gånger hört evangelium, likväl gå med i en sådan procession.

En bild från en flodöfversvämning.

I dag ha här varit många sjuka. En man från Ueinan i Shensi hade i går afton öfverfallits och fått flera svåra slag. Vägarna äro mycket osäkra till följd af de tryckta tiderna.

Eder ringa *Maria Pettersson.*

* * *

Från missionär *Josef Olsson* har ingått ett längre bref, hvari han skildrar, hur Guds goda hand varit öfver honom under hela resan, ända fram till språkskolan i Anking, dit han lyckligt anlände den 3 nov. Utdrag ur detta bref meddelas i nästa nummer.

Utdrag ur bref

från fru *Jane Guinness* (f. af Sandeberg).

Denna vecka ha min man och jag varit ute på resa. Vi voro sju i sällskap. Färden gällde en liten stad utmed järnvägen. Vi lämnade Kaifeng kl. 10. Whitfield blef eftertelegraferad för en sjuk på morgonen men kom tillbaka på e. m. och fann mig omgifven af besökande i det inre rum, där jag bodde med kvinnorna. På en liten gård utanför togo vi emot besök, och i två rum åt gatan predikade W. och bröderna, sålde böcker m. m. Vi hade med oss medicin, hvilket utgjorde en stor dragningskraft. Hela morgonen trängdes sjuka och friska, unga och gamla omkring oss, under det vi hjälpte dem, så godt vi kunde, andligen och lekamligen. Här äro många muhammedaner, som äro svåra att nå, egenrättfärdiga och hårda, ägande något, ja, en stor del af sanningen, men ingen sanningens kraft. Frampå f. m. gingo de besökande, och W. och jag åto vår kinesiska mat. Hvarje morgon efter frukosten, som bestod af böuvälling, té och ägg, hade vi sju bön och bibelläsning ute på deu lilla gården. Vi ledde i tur och ordning och hämtade kraft för dagen. Efter middagen gjordes besök. Jag var mycket uppmärksammad såsom varande den första utländska kvinna, som vågat promenera ut. Skarorna af stojande barn och nyfikna människor trötta rätt mycket. Sista dagen voro W. och jag på landet i en stor, rik bondgård, där eu f. d. patient bodde. Så följde W. mig till stationen, ty jag måste hem till fredagen, då jag inbjudit några damer. De andra stannade till dagen därpå och hade goda tillfällen att göra Herren Jesus känd. O, hvad man känner nöden och behofven, då man så där är borta från sitt hem och midt ibland kineserna! Bedjen för den plats, vi besökte! Jag skall snart fara dit igen, om Gud vill.

Fredagen var mycket tröttsam men uppmuntrande. Förmiddagen var upptagen på sjukhuset. Under middagen aumäldes mina första gäster, en äldre fru med tre snälla unga flickor i blekröda sidenrockar. Jag fick i hast göra i ordning tébordet, och så var det att underhålla. Flera och flera kommo, inalles 23 damer och unga flickor, förutom barn med sina sköterskor. Våra två rum voro fullsatta. Alla drucko té, och det var ett ständigt ombyte af koppar. Till sist fingo vi stillhet och sjöngo tillsammans. De flesta kunde läsa. En miss Dju, som blifvit omvänd i S. och flyttat hit, är oss till stor hjälp. Sedan hade jag en liten stund med dem, då jag talade öfver orden: »Kommen till mig, I alle!» De voro så uppmärksamma. Jag tror, Gud fick tala till något betungadt hjärta. Det kändes så. Jag har gjort många besök för att få dessa kvinnor samlade, och det är en sådan glädje få se dem komma och höra, ty hur skola de tro, utan att någon predikar? Jag kan ej annat än undra öfver att så *få* komma hitut af de unga därhemma. Det är ett lif, som är värdt att lefva. Jag var trött den kvällen men saligt trött.»

För våra små missionsvänner.

Berättelse af *A. M. Johannsen.*

Ett litet barn skall leda dem.

Herren har många små missionärer bland barnen, och »Vårblomman», en liten kinesisk flicka, var en af dem. Hon dog redan vid sex års ålder men hade under sin korta livstid, ehuru hon icke alls förstod, vad det var att vara en missionär, fått utföra ett arbete för Herren Jesus.

Hon var dotter till en av våra evangelister och bodde med sina föräldrar på en utstation i en by på landet. Hennes föräldrar älskade henne högt. Hon var också ett ovanligt snällt barn. Från sin spädaste barndom hade hon fått lära sig att älska Herren. Omedvetet lyste hon också för honom i den mörka by, där hon bodde, och där de flesta af invånarna voro spelare och opierökare.

I huset mitt emot evangeliisalen bodde en gammal man vid namn Chai, en mycket ivrig avgudadyrkare. Han var huvudman för byn och ledare av alla de ceremonier och processioner, som höllos till avgudarnas ära. När en ny avgud tillverkats, var det han, som skulle göra det allra viktigaste: sätta in ögonen på bilden, ty ögonen, troddes det, gåvo avguden liv.

Under långliga tider ville Chai icke gå nära »Jesus-salen». Han hatade den främmande läran och gjorde allt, vad i hans makt stod, för att motarbeta den. Men dag efter dag gav han akt på lilla »Vårblomman» och undrade, varav det kom sig, att hon var så olik alla de andra barnen. »Det måste ändå», sade han för sig själv, »vara något gott med den där främmande läran, och jag tror, jag måste fråga hennes far, hur det kan komma sig, att flickan är så snäll.»

En afgud.

Så gick han en dag in i huset på andra sidan gatan, fick där ett varmt välkomnande och blev snart god väu med evangelisten, som talade om för honom skillnaden mellan ett barn, som fått lära att älska Gud, och ett, som fostrats att dyrka avgudarna. Den gamle mannen lyssnade förundrad och började så fråga efter sanningen. Evangelisten hoppades, att det icke skulle dröja länge, innan Chai bleve en sann kristen. Men så blev han helt oväntat kallad till en annan plats. Och Chai, som just börjat forska efter sanningen, blev lämnad utan lärare. Under några år hörde han ingenting om Herren Jesus.

Lilla »Vårblomman» lämnade snart denna värld till stor sorg för sina föräldrar, som aldrig kunde glömma henne. De bådo Gud, att han skulle gifva dem ännu en liten flicka, en bön, som icke ofta uppsändes i Kina. Men den lilla missionären hade utfört sin uppgift. Hon hade lyst för Jesus och hade hos gamle Chai väckt längtan efter honom.

Några år efter hennes död besökte jag den stad, där gamle Chai bodde. Han var den förste, som tog emot mig. Vid denna tid hade jag dock icke reda på hans historia. Han kom alltid till gudstjänsterna, när vi voro i hans by. Men först ett år senare, när vi, tre missionärer och en infödd evangelist, stannade i byn tre veckor och höllo möten där varje afton, blev den gamle mannen helt avgjord för Kristus. Jag skall aldrig glömma en söndagsmorgon, då han mycket tidigt kom in i kapellet. Hans gamla blå dräkt var rentvättad, och hans ansikte lyste av glädje därför, som han sade, att det var söndag och han skulle få komma och tillbedja Gud. Jag satte mig ned bredvid honom, angelägen att få veta, hur mycket han förstod av frälsningens väg, och med klar, stadig röst svarade den gamle mannen: »Jag vet, att mitt hjärta är ont, och att mina synder äro många, men tack vare Jesu kärlek äro de alla förlåtna!» Från den stunden var hans glädje öfver Frälsaren så stor, så stor, att jag sällan sett något liknande.

Följande år döptes han. Han var då — kunnen I tänka er det, kära barn — åttiofem år gammal! Men o, hur glad han var, att han fick visa, vems han var, och vem han ville tjäna. Efter dopet bar jag till honom en kopp té. Jag fann honom sitta vid ett bord, sägande för sig själv: »Jag är så lycklig, så full av glädje. Himlen är min!» Och denna glädje lämnade honom aldrig, ehuru han hade att genomgå svåra prövningar, fattigdom och sjukdom. Jag träffade honom aldrig en enda gång, utan att jag hörde honom säga: »Gud är så god mot mig!»

Han lefde endast två år efter sitt dop. Sista året tillbragte han två månader på missionsstationen och var därvid lycklig som ett barn. Kort efter sin hemkomst sjuknade han och kunde aldrig mer lämna bädden. Jag såg honom, kort innan slutet kom, och fann honom lika full av glädje och lov till Gud som förut. Nu sjunger han Lammets lov i det ljusa hemmet därovan. Vilken skillnad mellan det hedniska mörkret, vari han förut befunnit sig, och Guds härlighets klara ljus! Den första, som kommit honom att fatta, att han lefde i mörker, och som hos honom väckt längtan efter ljus, var den lilla kinesiska flickan. Hon hade sått, vi hade skördat, och en dag skola vi alla få fröjdas tillsammans.

»Vårblomman» var som ett litet ljus, som lyste i

mörkret, en vägledande stjärna i den eljest mörka natten. Hon var alltför ung att kunna predika, men hon kunde *lysa*.

Är också du, som läser denna berättelse, ett litet ljus? Lyser du för Herren Jesus? Kunna andra, som se dig, säga: »Jag är viss om att denna gosse eller denna flicka tillhör Herren Kristus, ty det syns på hans, hennes väsen; det hörs på hans, hennes tal». Och om så är, har du tänkt på, att du också kan vara med om att sända evangelii välsignade ljus till de små barnen i Kina eller andra hednaländer, där det ännu är så mörkt, och där ännu så få finnas, som lysa andra vägen till den käre Frälsaren? Vill du icke börja med att *bedja* för dessa barn, att de må lära känna honom, som själv kallar sig för *världens ljus?*

(Efter China's Millions.)

Betala Herren dina löften!

I en kinesisk tidning förekommer följande berättelse, insänd af fröken Olga Ahlman:

En man i Changsha, Hunan, som förr var troende men på sista tiden fört ett slarfvigt lif, blef under missionär Goforth's möten uppväckt och välsignad. Han lofvade att till Herrens sak gifva 12,000 kash, hvilket för hans förhållanden ej var mycket. Han var nämligen en rätt förmögen man. Han tecknade sig emellertid för nämnda summa på gåfvolistan, hvarpå många andra också skrifvit sina namn. När mötena voro slut och han återvändt till sin by, låtsade han glömma bort sitt löfte — samt blef åter ljum och likgiltig för Herrens sak. Han hade ju endast, tyckte han, gjort sitt löfte inför människor, och det var väl intet, som han behöfde vara bunden af! Småningom gick han allt längre bort från Herren och började tillika med sin hustru och sin dotter häda alla sant troende. I sin by blef han snart känd såsom en gnidare och girigbuk. Ingen tyckte om honom, och många försökte göra honom skada. Han blef stämd för rätta, och mycket annat stötte till, så att han snart blef af med så godt som hela sin förmögenhet. Dessutom gick han i ständig fruktan för sitt lif. I denna belägenhet började han åter vända sig till Herren. Han gick en dag ut på gården, föll på knä och ropade till Gud om hjälp och förbarmande. När han skulle stiga upp, kunde han det emellertid ej. Hans knän voro såsom ur led. Han blef utom sig af förskräckelse och ropade på sin hustru och dotter. De kommo ut föllo ned bredvid honom, anropade Gud om hjälp och bådo honom förlåta mannen hans synder, men också de blefvo vanmäktiga i sina ben och kunde ej stiga upp. När mannen såg detta, ropade han på sina grannar och bad dem skyndsamt tillkalla en troende vid namn Chao. »Ingen annan än han kan hjälpa mig», förklarade han. När denne man, som de förr endast förföljt och smädat, kom, bådo de honom alla tre om förlåtelse för sitt handlingssätt mot honom och för de fula ord, med hvilka de ständigt hade förföljt honom. Äfven bådo de honom bedja till Gud, att de åter måtte kunna stiga upp.

Chao svarade: »Att ni varit elaka mot mig och aldrig velat lyssna till mina förmaningar, det bryr jag mig icke om, och det förlåter jag eder gärna, men om I ha'n syndat mot Herren på något särskildt sätt, måsten I bekänna det. Ha'n I stulit något, eller ha'n I dyrkat afgudar, eller ha'n I gjort något löfte till Herren och icke betalat det, eller hvad det nu är, bekännen det först, så skall jag sedan bedja för eder.»

»Ja, ja, ropade mannen, »du har påmint mig om det. Jag lofvade under mr Goforth's möten att till Herrens verk ge 12,000 kash, och jag har inte gifvit något utan användt allt för mig själf. Detta är min stora synd. Jag vill nu ge det. Och den där församlingsmedlemmen, som är skyldig mig så och så mycket och ej kan betala, hans skuld vill jag efterskänka. Jag ger det åt Herren. Bed för mig!»

Så föll Chao ned på knä, och de ropade tillsammans till Herren. Mannen, hustrun och dottern bekände alla tre sina synder och lofvade omvända sig. Chao bad Gud om förbarmande och förlåtelse för dem, och när han slutat bedja, kunde de alla stiga upp; deras knän voro friska och starka som förut.

Är icke detta, kära vänner, ett underbart ingripande af Gud, och ett påtagligt bevis för hur *viktigt* det är att betala Herren sina löften? Må vi ej låtsas glömma, hvad vi lofvat Gud, vare sig det är våra krafter, vår tid eller våra pengar! *Herren glömmer det ej!*

Anmälan.

Kina-missionstidningen Sinims Land

anmäles härmed till prenumeration för 1911.

I likhet med föregående år kommer tidningen att innehålla korta betraktelser, artiklar om missionen, meddelanden från vårt och andra missionsfält, teckningar af infödda kristna kinesers lif och verksamhet, bref från våra missionärer, illustrationer och berättelser, passande för barn. Vi ämna vidare i en serie uppsatser *skildra vår missions utveckling från början* för att sålunda erinra oss Herrens nådefulla ledning och hjälp och därigenom stärkas till tro och tålamod i det verk, han anförtrott oss.

På samma gång vi framföra ett varmt tack till alla, som under de gångna åren så uppoffrande verkat för tidningens spridning och därigenom främjat missionen bland Kinas folk, vilja vi för det år, som nu kommer, bedja att få vara inneslutna i edert kärleksfulla intresse och i edra förböner. Må vi ofta, då vi mötas i vår tidning, få anledning till bön och tacksägelse, och må vi få nåd att alltmera helhjärtadt fortgå i Herrens tjänst!

»Du gläder mig, Herre, med ditt verk; öfver dina händers gärningar jublar jag.» Ps. 92: 5.

Tidningen utkommer tvänne gånger i månaden, den första och femtonde.

Om *5 exemplar* eller *därutöfver* önskas, kostar tidningen, rekvirerad från *expeditionen*, endast 1 kr. Prenumerantsamlare erhålla äfven hvart 6:e ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tages, bör prenumerationen ske *på posten*. Priset blir då, postarvodet inberäknadt, för helt år kr. 1:35 och för halft år 75 öre. Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2:40. Prefnummer sändas på begäran. Redaktionens adress är: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.

Obs! När prenumeration sker på posten, begäres: ***Kina-missionstidningen Sinims Land*** (icke blott »Sinims Land»).

Stockholm i jan. 1910. *Redaktionen.*

Svenska Boktryckeri Aktiebolaget, Stockholm, 1911